

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Bogen om Adler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-boa-txt-shoot-idc91db022-58d7-42b0-b36c-d3227dec0dad.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvor meget nemlig end Staten eller Statskirken kan være sig bevidst at være i Sandheden, at have Retten paa sin Side og ogsaa at have Sundhed nok til at secernere en saadan Enkelt uden at frygte, at Mange skulde have Skade deraf: saa kan det dog aldrig være Staten eller Statskirken tjenligt, at dens første Principer for hyppigt drages ind under Discussion. Ethvert Liv, enhver Existent har i sin Grundforudsætning i sit Grundprincip sit skjulte Liv, Rodens Liv, fra hvilken Livskraften udgaaer til at give Væxt. Det er bekjendt nok af Physiologien, at der er Intet fordærveligere for Fordøjelsen end den idelige Reflexion over Fordøjelsen: og saaledes er det ogsaa i Aandens Forhold det Fordærveligste, naar Reflexion for ofte griber fejl og, istedenfor at tjene i den Omsætning der sætter det skjulte Livs forborgne Arbeiden over i det Aabenbare, kaster sig paa Grundprinciperne selv. Dersom et Ægteskab vilde idelig reflektere over Ægteskabets Realitet: blev det eo ipso et maadeligt Ægteskab, thi Kraften som skulde bruges til Realisationen af det ægteskabelige Livs Opgaver, blev brugt til ved Reflexion at fortære Grunden. Dersom en Mand, der har valgt en bestemt Livs-Stilling, idelig vilde reflektere over, om nu denne Stilling var den rette: saa bliver han eo ipso en daarlig Makker. Selv derfor om Staten eller Statskirken har Sundhed nok til at afsondre den Revolutionaire: saa er det dog skadeligt at Reflexionen foranlediges. Om Alt hvad der skal være skjult og forborgent gjelder det, hvad der staaer i Visen: blot et Ord Du nævner. Det er let nok at sige et saadant skjebnesvangert Ord, men det er uberegneligt hvilken Skade det kan afstedkomme og der skal maaskee en Gigant til at standse den skadelige Virkning af et Ord, som en Peer Ruus lod udgaae i Søvn. Og skal Staten eller Statskirken hyppigt suspendere mange saadanne Enkelte, saa fremkøgles tilsidst herved et Skin, at det er Staten selv der er in suspensio; det Svævende fremkommer altid, naar man ikke hviler paa Grunden, men Grunden selv gøres dialektisk.